

CEMİL KAVUKÇU

Patika





CEMİL KAVUKÇU

PATİKA

Can Çağdaş

Patika, Cemil Kavukçu

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Varlık Yayınları, 1987

Can Yayınları'nda 1. basım: 2022

2. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru yerek

Dizi ve sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Beyza Ceylan

Kapak deseni ve çizimler: Melih Kavukçu

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-5793-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMİL KAVUKÇU
PATİKA

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997

Temmuz Suçlu, 1998

Dönüş, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Başkasının Rüyaları, 2003

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimozada Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçırın, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kapanı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

O Vakit Son Mimozada, 2015

Maviye Boyanmış Sular, 2016

Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, 2017

Balyozla Balık Avı, 2019

Boş Zamanlar, 2022

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

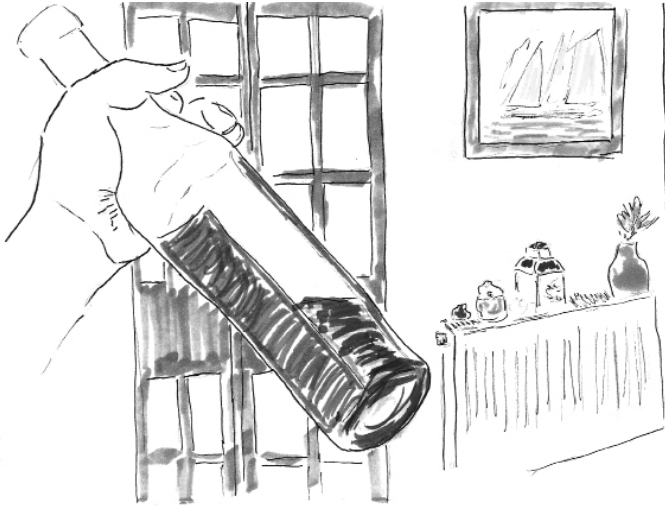
Patika	11
Tabanca	55
Soğuma Günleri	77
Gece	97
Gemide	107

PATİKA

Perdeyi aralayıp dağa baktı. Gecenin bu ilerlemiş saatinde ne eteklerine yayılmış kentin şakır şakır ışıkları, ne de tepelere doğru tırmanan yeni yapıların dağınık cılız ışıkları kalmıştı. Bütün görkemiyle gökyüzüne yaslanmıştı dağ. Pencerenin önünde, yalnızca konuklar geldiğinde kullanılan yemek masasını çevreleyen sandalyelerden birinde oturuyordu. Salon karanlıktı. Gecenin kendine özgü boğuk, uzak, gizemli seslerini dinleyerek sigara içiyordu. Ayaklarının dibindeki şarap şişesini alıp perdenin aralığından sızan donuk ışığa tuttu. Dibinde dört parmaklık bir karanlık kalmıştı. Bitiyordu. Bir yudum içti. Bundan sonra daha ölçülü gitmeliydi. Mutfakta buzdolabı çalışmaya başlayınca irkildi. Günlük yaşama özgü bir sese sücüstü yakalanmıştı.

Aşağıdaki caddeden bir otomobil geçti. İşte gecenin kendine özgü seslerinin dışında, ayini bozan mekanik bir ses. Bu saatte içinde mutsuz ve acı çeken insanlar olmalıydı; kanamalı bir hasta, doğum sancısı tutmuş hamile bir kadın ya da pavyondan çıkmış çarpık gülüslü, korkunç yalnız erkeklerden biri. Arka koltuğa yığılmış gözleri kanlı, ucuz makyajı akmış sarhoş bir hayat kadını da olabilirdi.

Buzdolabının motoru sustu. Şarap şişesini yine pen-



cereye doğru tutup baktıktan sonra bir yudum daha içti. Onu böyle sandalye tepelerinde gece kuşları gibi tünetenin ne olduğunu düşündü. Neden herkes gibi yatağında değildi? Karanlığa, geceye karşı bu büyük çekilmenin anlamı neydi?

Saatler önce masanın başına geçtiğinde tek bir amacı vardı: Yaşadığı kenti, kentin geçmişini anlatan bir roman yazmak! Dört bir yana kaçışan sözcüklerden birini bile yakalayamamıştı. Tek cümle bile yazamamıştı. Oysa gözünün önünde uçuşan ne çok görüntü vardı. Ama sözcükler onları resmetmeye yetmiyordu. Masa lambasını kapatıp salona geçmiş, perdeyi aralayıp dağa bakmıştı. Dağ neydi, bilmiyordu.

“Ben neredeyim,” diye fısıldadı. “Yıllardır neredeyim? Soğuk, nemli, uyutmayan, ısırın, ürperten bu kış gecesine kadar neredeydim?” Yanıtını bilmediği bir soru mu, yoksa yıllardır bıkmadan, ağzında geveleyip durduğu bir şarkının artık bittiğini duyumsatan son demleri

miydi bu? Her şey ne zaman ve nasıl böyle uzaklaşmıştı? Kıyı neredeydi? Göremiyordu. Gül neredeydi?

Yeniden perdeyi araladı. Sınırları gecenin içinde erimiş dağa baktı. Şişesini alıp bir yudum şarap içti.

Yazamıyordu. Her şeyi görüyor ama sözcükleri kâğıda dökemiyordu. O makinesiz, pusulasız ahşap gemi gözlerinin önündeydi şimdi. Deniz kabarmıştı. Güney rüzgârları gittikçe güçleniyordu. Oysa onlar fırtınayı önlemek için Kizikos kentine hâkim Dindimos Dağı'na ana tanrıça Kibele'nin heykelini dikmişlerdi. Gökyüzü bulutsuzdu. Öğle sonrasıydı. Rüzgâr çıkmıştı. Ana tanrıçanın onları koruyacaklarına inanıyorlardı. Geminin dümenindeki iriyarı Argonot'u da görüyordu ama yüzünü bir türlü biçimlendiremiyordu kafasında. Belki de yazamamasının önündeki engel buydu. Alnını döven kumral saçlarını ve ufka doğru kısılmış gözlerini görse de ortada bir yüz yoktu. Onu bir canlandırabilse yazacağına inanıyordu. Aylardan eylöldü. Öyle düşünüyordu; roman, eylül sonu çalkantılı denizde yol alan ahşap bir gemide başlamalıydı. Argo gemisinde nereden, ne zaman, ne amaçla yola çıktıklarını hiçbir zaman bilemeyeceği serüveni Argonotlar vardı. Güçlü dalgalar karşısında teknenin kaburgasının çatır çatır inlediğini bile duyuyordu şu an, gecenin en dingin saatinde. Güneş de batıyor, gökyüzünde kirli bir kıvılcık kalıyor yalnızca. Kaç kez düşledi bu ânı, kaç kez eline kalem aldı da yazamadı. Roman gemide başlamalıydı. Çünkü o gemide romanın kahramanı genç Hilas vardı. Küpeşteye yaslanmıştı. Akşam serinliğinden tüyleri diken dikendi. Ela gözlerinde üç anlamı birden görüyordu: Umutsuzluk, hüznün ve şiddet. Yine de yüz çizgilerinde kusursuz bir uyum vardı. Yıldızların baştan çıkardığı gökyüzünün altında karşı kıyılarına bakıyordu Hilas. Oysa o, şu an karanlık bir salonda, perdenin aralığından yıldızsız bir geceye bakacağına, öf-

keyle kabarmış bir denizde dalgalarla boğuşmaktan yor-
gun düşmüş ahşap teknede olmalıydı. Hem de küpeşte-
de, yıldızları inceleyen Hilas'ın yanı başında. O zaman
Herakles'in karartısını, bir pençeyi andıran elinin Hilas'ın
omzunu kavrayışını da görebilirdi. Başını geriye çeviren
genç adamın iri iri açılmış ela gözleri net bir biçimde
gözünün önünde şimdi. Bir çelişkiler yumağına bakıyor.
Zorlanıyor. Bunların hepsi uydurma, masal. Hiçbiri ol-
madı, yaşanmadı, biliyor. O gece genç adamın omzuna
bir elin değmediğini, Herakles'in onun yanına hiç gel-
mediğini, buna karşın genç adamın irkilerek geri dönüp
baktığını, o anda da iri iri açılmış ela gözlerini gördüğü-
nü söyleyebilirdi. Bunları atlıyor, hepsi gereksiz ayrıntı.
Romanını sıkıcı yapmaktan, taşıyamayacağı yükler yük-
lemekten başka bir işe yaramayacak. En iyisi Argo gemi-
sini Misya bölgesinde bir körfeze demirlemek.

Asıl serüven yarın.

Biliyor.

Kayıklara doluşup karaya doğru kürek çekmeye baş-
ladıklarında, içinde Herakles ile genç adamın da bulun-
duğu teknenin küreğinin kırılmasıyla başlayacak serüve-
ne dek uzun bir eylül gecesi geçecek.

Şişenin dibinde kalan son şarabı da içti. Pencerenin
başından ayrıldı. Gözünün karanlığa alıştığı salonda dü-
şünceli düşünceli dolaştı. Masa lambasını yakıp yeniden
kâğıtlarının başına oturdu. Ama kafasında tasarladıkların-
dan bir sözcük bile yazamadı. Kalem tutulmuştu. Kâğıdın
başında sadece PATİKA yazıyordu, o da romanın adıydı.

Masa lambasını kapadı. Koridoru sürüklenir gibi
geçti. Yatak odasının kapısını açıp duvarları tarçın rengi-
ne boyayan gece lambasının ışığı altında uyuyan karısına
baktı.

Pazar günlerinin kaçınılmaz yazgısıydı bu; yine erken bir saatte uyanmış, Gül'ün deyişiyle hortlamıştı. Gözlerini açar açmaz saatine bakmış ve, "Allah kahretsin," demişti. Bu nasıl bir eziyetti böyle. Direnmenin anlamı yoktu, kalkacaktı. Çok geç yatmıştı. Baş ağrıyordu. Gül'e baktı, ellerini bacaklarının arasına sokmuş, ana karnındaki bir cenin gibi uyuyordu. Şimdi sarılmaya kalksa inlemeye benzer öfkeli bir ses çıkaracağını ama uyanmayacağını biliyordu. Oysa ilk zamanlar uyanmasa bile karşılık verir, sevişirlerdi. O anda numara yaptığını daha sonra itiraf etmişti. Yüz kasları kaygıyla gerilmiş, uyandığında anımsayamayacağı bir düş düzlemine kayıp gitmişti Gül. Kıvr kıvr saçlarıyla kadından çok bir kız çocuğuna benziyordu. Onu uyandırmamaya çalışarak yataktan çıktı. İlk işi, gün ışığıyla gücünü yitirmiş gece lambasını kapatmak oldu. Başındaki ağrı, Gül yattıktan sonra başlayıp gecenin ilerlemiş saatine dek sürdürdüğü şaraptan olmalıydı. Yüzünü yıkarken lavabodaki aynaya baktı. Bu sabah yine iyi değildi. İnsana çok benzeyen yaşlı bir çoban köpeği bakıyordu aynadan. Yatmadan önce sarhoş aspirini içmeyi alışkanlık haline getirmeliydi. "Havlamadığıma şükretmeliyim," diye düşündü. Gözlerinin altındaki torbacıklar her sabah biraz daha sarkıyordu. Kendine itiraf edemediği gerçek şuydu: Gücü yetmediği halde bir roman yazmaya kalkışmıştı ve içki-den medet umuyordu. Ya da içmek için yeni bir neden bulmuştu kendine. Hırkasını giyip balkona çıktı. Derin derin soluk aldı. Hava bugün de kapalıydı. Belki yağmur yağardı. Gül olmadık işler çıkarmasa da evde otursalardı. Birkaç gazete alıp bulmacalarıyla uğraşır, öğle yemeğinin ardından da sabah yarım bıraktığı uykusunu tamamlardı. Gül'ün onu rahat bırakacağını hiç sanmıyordu, mutlaka canı sıkılacaktı. Çünkü bütün hafta evde oturmuştu. Oturmasaydı, onu tutan mı vardı. Birlikte bir şey



yapabilmek için iple hafta sonunu çekmişti. Yani cumartesi, o da geçmişti işte. İple çekilen günlerde hiçbir şey yapılamıyordu. Böyle sevimsiz bir pazar günü ne yapabilirlerdi ki?

Balkona çıktı. Temiz hava iyi gelmişti. Başındaki ağrı hafiflemiş gibiydi. Sandalyeye oturup dağa baktı. Gece gördüğünden çok farklıydı; gün ışığına boyun eğip, belki de saygı duyup gizemini geri çekmişti. Bu kentte anlamlı bulunduğu, onu çarpan tek şey dağdı. Geçmişinden kaçıp oraya sığınan, bir daha da kendilerinden haber alınmayan insanların öykülerini tasarlardı. Bir kitapta, bütünleşmek, yalnızlıktan, belirsizlik korkusundan kurtulmak isteyen insanın doğaya, ilkel yaşama ya da atalarına dönmeyi deneyebileceğini okumuştun. Dağ olmasa bu kent de olmazdı. Hiç ardına bakmadan, dönüşü olmamak üzere dağa tırmanmaya başlayacağı gün gelmeyecek miydi?

Bilmiyordu. Oysa çok geç kalmıştı, çok geç. Bir gün Nusret'e, bu kenti kimler kurmuş diye sormuştu; kentin dağa bakan bölgesinde, salaş bir birahane tapınır gibi bira içiyorlardı. "Patika" adını verdiği romanını yazmaya başlamamıştı daha. Nusret'in başı ateşten bir küreydi yine. Kalın camlı gözlüklerinin ardından nokta gibi görünen gözlerini dikip bir süre bakmış sonra bütün gövdesiyle sarsılarak gülmeye başlamıştı. İşte o zaman daha da kızarmıştı yüzü. Böyle gülerken bir gün kan balonu gibi patlayacaktı. Soluk alabildiğinde ise, "Bu ne şimdi ya!" demiş yeniden gülmeye başlamıştı. Durulduğunda gözlerini kolunun tersiyle silip bir kez daha, "Bu ne?" demişti, "Bu kentte, ben dahil kaç kişi düşünür bunu... Ama ilginç, çok ilginç. Zaman tüneline bir yolculuğa çıkmalıyız. *Homo sapiens*'in kalıntılarına rastlanan Senozoik zamanına dek gitmeliyiz."

Büyük bir yudum aldı birasından. Bıyığı köpük içindeydi ve küçücük gözleri kanlanmıştı.

"Bambaşka bir coğrafyayla karşılaşacağız önce," diye sürdürdü, bu oyun hoşuna gitmişti. "Tek tanıdık, binlerce yılın tanığı sır küpü şu dağ olacak. Günümüze dek gelebilmiş kıvrımlarından tanıyacağız onu. Balta girmemiş bir ormanda kafamızı kaşıyarak, çok sonraları akşam gezintileri yapacağımız kentin anacaddesinin nereden geçebileceğini, atı üzerindeki Atatürk heykelinin yerini araştıracağız. Bir de bu gözle dağa bak, seni korkutan bir haz duyacaksın. Bu taş yığınının böyle sessiz durduğuna aldanma; onda kaosun, yerkürenin oluşum serüveninin izleri var. Yavrusunu emziren bir anne gibi ilk insanların beslenmesi için kucağını açmış. Burasını yerleşim alanı için seçenleri, paylaşamayan toprakları, savaşları, bütün ovayı sulayacak kadar akan kanları görmüş. Şimdi de bizi görüyor. Ne seslerin ne çığlıkların baskısı altında o, dağ deyip geçme..."

Gözlerini yumarak derin düşüncelere dalıyormuş gibi yapmış (bunlar Nusret'in çok sık başvurduğu "önemli adam olma" çabalarıydı) ve içini çekerek sürdürmüştü:

"Tek tanrılı dinlerden çok önce geldiler tabii, çok önce. Belki de bu yüzden onlara yüz çizemiyoruz."

Dağın eteklerine kurulan bu kent zamanla ovaya doğru akmış, bu akış sürecinde de eski kentin dokusu bozularak geçmiş unutulmak, belki unutturulmak istenmiş. Ama gözünü nereye çevirip dikkatli baksa göçüp gitmiş eski uygarlıkların tanıklığını yapacak kalıntılar görüyor. Yüz yılı aşkın geçmişi olan ahşap yapıların bazıları çok katlı betonlara karşı direnişini sürdürüyor.

Kuş kafesine benzettiği dairesi de kentin ovaya uzanan bölümünde; küçük işlikler, esnaf lokantaları, kahvehaneler, kaba sıvası bile yapılmamış iki katlı tuğla kırmızısı evlerle çok katlı yapıların arasına sıkışmıştı. İşliklerdeki dokuma tezgâhları sabah akşam durmaksızın çalışıyordu. İlk zamanlar bu sese alışmamış, çoğu geceler uyanıp odalarına dolan bu garip şakırtının ne olduğunu anlamak için korkuyla karanlığa bakmıştı.

Balkona çıktığında içine sıkıntı veren bu yapılar karmaşasına, tek katlı evlerin iç avlularına, başka balkonlara bakacağına dağa bakıyordu. Bu görüntü zaman zaman olmadık düşlerin kaynağı oluyordu. Onu "Patika" romanını yazmaya yönelten de buydu.

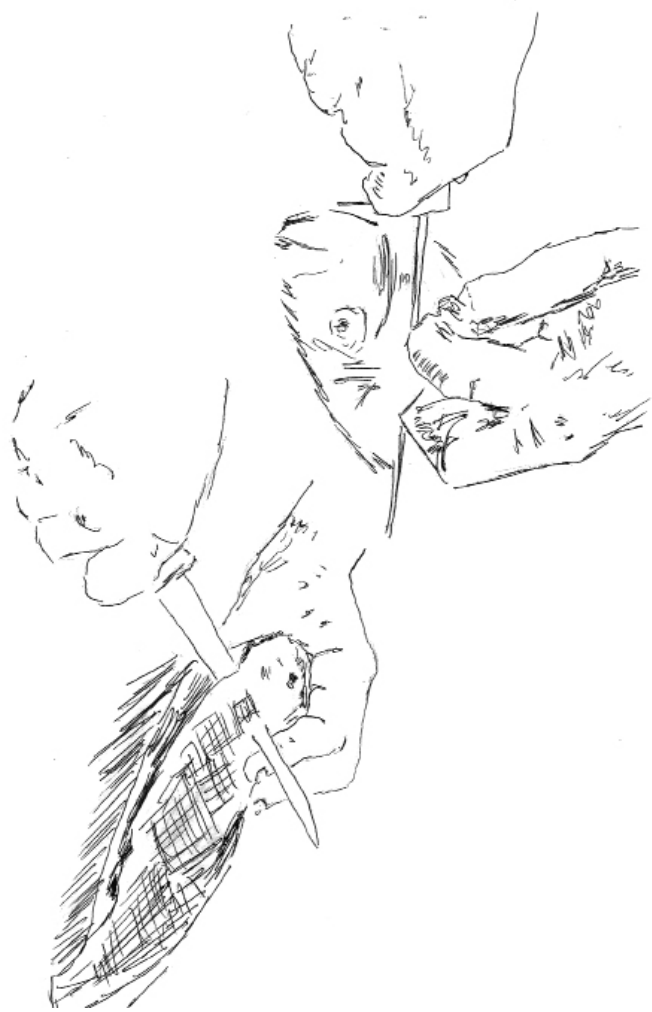
Dalgın dalgın dağa bakarken irkildi. Biri ona seslenmiş ya da dokunmuş gibi yerinden sıçrayıp aşağı baktı. Kendi apartmanlarının iki ilerisinde, üç kat aşağıdaki dairenin balkonunda genç bir kız oturuyordu. Bir pazar gününün erken sayılacak bir saatinde hem de. Üzerinde kırmızı bir kazakla uçuk mavi kot pantolon vardı. Sandalyesine kaykılmış, beyaz çoraplı ayaklarını da kaldırıp balkon demirlerine dayamıştı. Koyu renk düz saçları omuzlarına dökülüyordu. Bulunduğu yerden dağa bak-

ması olanaksız olduğuna göre, önünde perde gibi dikilen işliklerin arka duvarlarına bakıyor olmalıydı. Belki de hiçbir yere bakmıyordu. Hem dağ herkesi bu denli ilgilendirmeyebilirdi. Kız dalgındı. Sigara içişinden belliydi. Daha önce bu kızı görmemişti. Yeni taşınmış olmalıydılar. Bir önseziyle sıçrayıp aşağı bakmamış olsaydı onun orada oturduğunu göremeyecekti. Olağandışı olan neydi? Sabahın erken bir saatinde balkonda sigara içmesi mi, yoksa beyaz çoraplı ayaklarını balkon demirine dayayarak pervasız bir biçimde oturması mı? Her ikisi de. Çünkü Gül uyuyor. Bütün güller uyuyor. Bu oturuşta bir başkaldırı gizli. Evet, başkaldırı! Biten sigarasını zeminin betonunda söndürmek için ayaklarını indirdi demirden, sonra da izmariti iki parmağı arasına sıkıştırıp aşağı doğru fırlattı. Ayağa kalktı. Az önce ayaklarını dayadığı demirlere abanıp aşağı baktı. İzmaritin nereye düştüğünü görmek istiyor belki, belki de kararsız adımlarla ilerleyen bezgin kediyi izliyor. Kediler insanların aynasıymış. Bunu da Nusret mi yumurtlamıştı? Kız, sandalyesinin altına kaçmış terliklerini ayağının yardımıyla çıkarıp giydi. Bedenini yay gibi gerip kollarını iki yana açarak esnedi. İncecik bacakları vardı. Belki de ayak bileklerini saran pantolonu öyle gösteriyordu. Memeleri ise bu incecik bedene sonradan yapıştırılmış izlenimi verecek denli iriydi. Kız o sıra başını kaldırıp yukarı baktı. Kısa, şaşkın bir göz göze gelişti bu. Bir süre olduğu yerde kalakaldı. Sonra hızla başını döndürüp balkon kapısına doğru yürüdü. İçeri girmeden önce bir kez daha başını çevirip yukarı baktı. Suçüstü yakalanmış gibi hissetti. “Onu ürküttüm,” diye düşündü. “Ama beni o çağırdı. Durup dururken yerimden fırlayıp aşağı baktım. İlginç.” Bunun üzerine bir sigara yaktı. Artık başı ağrımıyordu. Kızın balkon kapısından girmeden önceki bakışı canlı bir biçimde çizilmişti belleğine. O anda savrulan saçlarını bile kolay ko-

lay unutamayacaktı. “Onu ürküttüm,” diye mırıldandı. Her şey eskisi gibi olmadığı halde dağa bakınca değişen bir şey yokmuş gibi geldi. Birden Nusret’in bir saptamasını anımsadı (kuşkusuz çalıntıydı): “Dağ yanılısamadır.”

Kırmızıya boyanmış daire biçimindeki tablada kulakçıkları ağır ağır kalkıp inerek can vermekte olan sazaneler, naylon bir leğendeki bulanık suda kuyrukları birbirine çarpan, yumuşak karınları leğenin dibine sürten, yaşama tutunmaya çalışan turnalar ile ibreti âlem için çengele asılmış büyükçe bir yayın; öbür tablolarda ise hamsi, istavrit, uskumru diye satılan kolyoz ve çinekop. Balık alacak ama kararsız; tatlı su mu, deniz mi? Bunu yarım saat içinde belirleyecek. Pazar torbaları henüz boş. Cebindeki küçük bir kâğıt parçasında alınacakların listesi. Hava poyraza dönmüş, yerler çamur. Kara bulutlar dağın tepelerini kuşatmış bile. Hızla aşağı inecekler. Ardından pazar gününü daha da zorlaştıran bir yağmur. Sazana bir nokta koymalı çünkü çok taze. Turna ondan da taze ama çok kılçıklı. Deniz balıklarından çinekop olabilir. Gül şimdi televizyonun karşısındadır ve önündeki sehpa soğumuş yarım bardak çay duruyordur. Patatesle soğandan ikişer kilo. Ispanak kuzuysa bir, değilse hiç. O zaten ıspanak almasını bilmiyor; Gül kuzu ıspanak diyor, o alıyor koyun, eve geliyor deve. Demek ki ıspanak alınmayacak. Pırasa, karnabahar ve kereviz sakıncalı olduklarından listeye bile alınmadılar. Et ağırlıklı beslenen bir aileyiz. Ne kaldı geriye: Havuç, turp limon, maydanoz. Bunlar salata için, iyi. Ayrıca meyveler var; elma, mandalina, portakal, greyluft ve nar. Güzel.

Şimdi yine balıkçıların olduğu sokakta. Tatlı su ağır bastığından sazan diyor. Sazan! Gül burun büküp omuz silkecek: Ne bulursun bu pis kokan balıkta anlamam.





*Birden her şeyi sana yazabileceğimi düşündüm. Evet, sana! Çekmecele-
ri hızla açıp kapadım, inanmayacaksın ama kâğıt arıyorum. Yok. Eskiden
masamın üzerinde not almak, bir şeyler karalamak için bir yüzü kulla-
nılmış kâğıtlar ve çeşit kalemler olurdu. Ama hiçbiri yok. Karşımdaymış-
sın gibi, konuşuyormuşuz gibi sana yazacağım. Uzun bir mektup ola-
cak. Uçurum mektubu; başı sonu belirsiz. Koyu duman rengi bir boş-
luk, dibini göremiyorum. İçimi sana döneceğim.*

1987 Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü kazanan Patika Cemil Kavuk-
çu'nun ikinci kitabı. Kimi kısa kimi neredeyse bir novella uzunluğun-
daki bu öykülerinde Kavukçu sıradan insanların günlük yaşamı kadar
iç dünyalarına da odaklanıyor; tekdüze akıp giden olaylar karşısında
yaşadıkları sıkıntılar, çözümsüzlükleri, özlemleri ve katı gerçekler kar-
şısındaki tepkileri gözler önüne seriyor. Usta öykücü yazarlık kariyeri-
nin daha başlarında gözlem gücü ve yaratıcılığını, insan psikolojisini
kavrayışındaki derinliği ortaya koyuyor.

#sıradaninsanlar #sıkıntı #korku #bilinçdışı #tedirginlik #hüsrân #gerçek #arzu

Kapak tasarımı: Melih Kavukçu

 CAN

canyayinlari.com | f |  |  canyayinlari

Öykü

ISBN 978-975-87-5793-6



9 789750 757938